

Rechtbank Den Haag, parketnummers 09/767223-16 en 09/837305-15

Spreekrechtverklaring mevrouw Germaine Henriquez, zus van het slachtoffer

Mijn spreekrecht voor Mitch Henriquez

Ik ben het kleine zusje van Mitch Henriquez. Mijn naam is Germaine Henriquez.

Ik mis mijn broer verschrikkelijk en het lijkt alsof ik in een nachtmerrie leef en dat ik niet wakker kan worden. Ik kan gewoon nog steeds niet geloven dat hij er niet meer is en dat hij nooit meer terug komt. Nooit meer samen zijn, nooit meer samen lachen en nooit meer zijn steun.

Dat ik nog heel jong was zijn wij onze vader verloren, ik heb mijn eigen vader nooit gekend. Mijn broer had zijn plek overgenomen, dus in principe was mijn broer mijn vader. Hij heeft me zien opgroeien tot een volwassen vrouw. Om nu ook mijn broer te verliezen is een heel groot gemis in mijn leven.

Mitch was mijn beschermer en mijn grote steun. Hij zorgde dat ik alles had en niks te kort kwam. Zelfs in mijn volwassenheid was hij er altijd voor mij.

Ik was 8 jaar toen ik naar Nederland verhuisde en Mitch was in die tijd 14 jaar oud. Wij leefden samen in Amsterdam. Kort hierna zijn wij verhuisd naar Heerhugowaard en zijn gaan wonen bij mijn zus en haar gezin. Later woonden wij samen met mijn moeder in een woning vlakbij mijn zus.

Vele jaren later verhuisde hij naar Aruba en kreeg daar zijn eigen gezin.

In al die tijd bleef onze band hecht. Via de telefoon en skype konden we goed contact houden.

De laatste jaren van Mitch zijn leven woonden wij weer samen met z'n drieën in het kleine huisje van mijn moeder. We sliepen zelfs in een klein kamertje. We deden weer samen zoals vroeger.

Dagelijks liep ik met mijn broer langs het strand van Aruba. Dit is wat ik zo mis. Samen lopen en praten. Het samen zijn.

Het breekt mijn hart dat hij er niet meer is voor zijn familie en voor zijn (stief)kinderen. Dat hij nooit zijn kleinkinderen zal zien en leren kennen. Ik zal proberen er te zijn voor zijn familie zoals hij er was bij ons. Dit kruis zal ik dragen net zoals Mitch voor mijn vader deed.

Ik heb me altijd grootgehouden voor de hele familie en het lukt mij niet mijn eigen verdriet te verwerken. Maar ik kan niet meer, ik kan mij niet meer groothouden, het is me te veel, ik wil mijn verdriet ook kunnen verwerken. Is dat soms te veel gevraagd?

Maar het lukt me niet. Er zijn teveel vragen, teveel onduidelijkheden en teveel onbegrip waarom dit nou moest gebeuren.

Hoe dit proces loopt, hoe de Nederlandse overheid, rechters, OM met ons omgaan, geeft mij zeer weinig vertrouwen in het proces waar wij nu hier voor zijn. Wij hebben alles geprobeerd om een zoveel als mogelijk eerlijk proces voor Mitch te krijgen, maar het is ons niet gegund. Namen worden niet gegeven, verdachten blijven anoniem, van een goed onderzoek is geen sprake. De waarheid komt hierdoor nooit boven water. En wij als familie blijven achter met vragen. Vragen die door het voeren van een proces op deze wijze nooit zullen worden beantwoord. Dat voelt nog als een trap na vanuit de overheid en dat maakt verwerking nog moeilijker.

Toen mijn broer terugkeerde in Aruba in de kist, was het niet mijn broer, hij zag eruit als een misvormd persoon. Ik kon mijn ogen niet geloven hoe hij eruit zag. Bont en blauw en toegetakeld door de politie.

Wij hadden een goed leven met elkaar, we deelden dingen met elkaar en wij waren hecht. Ik zou hem nooit willen ruilen, hij was de beste broer die je kan wensen. Ik ben verscheurd van verdriet omdat hij er niet meer is als ik met hem wil praten, lachen, huilen of als ik hem nodig heb voor steun.

Ik vraag me af of de verdachten wel weten wat de gevolgen zijn van hun handelen, wij zijn met een enorme leegte achtergebleven, met veel verdriet en pijn die ik nooit zal kunnen verwerken.

Wat voor beslissing er ook komt: jullie zijn nog hier en kunnen verder met jullie leven. Maar wij kunnen niet zoals voorheen verder met het leven. Sinds het moment dat jullie Mitch van ons hebben ontnomen is ons leven gestopt.

Wij willen rechtvaardigheid en de waarheid. Was het nodig om zo gewelddadig te zijn? Waarom hebben jullie hem zo aangehouden? Waarom hebben jullie hem niet gered toen hij blijikbaar al onwel was geworden?

Ik zal het nooit vergeten en jullie nooit vergeven.

Rechtbank Den Haag, parketnummers 09/767223-16 en 09/837305-15

Spreekrechtverklaring mevrouw Lila Henriquez, zus van het slachtoffer

Ik vind het heel moeilijk om precies onder woorden te brengen hoeveel invloed deze verschrikkelijke gebeurtenis op onze familie heeft gehad, maar ook persoonlijk op mij.

Maandenlang heb ik gepiekerd en gedacht aan wat ik precies wil gaan zeggen. Eerlijk gezegd heb ik dubbele gevoelens hierover, soms wil ik deze kans niet voorbij laten gaan om u, geachte rechtbank te laten weten in wat voor hel wij dagelijks leven na deze ingrijpende gebeurtenis.

Op andere dagen denk ik wat voor zin heeft het eigenlijk. Na zoveel tegenslagen die wij gedurende deze 2 jaren hebben gekregen tijdens deze zaak, voelt het alsof het geen zin heeft iets te zeggen.

Toch sta ik vandaag hier voor u. Met een gebroken hart en er zijn geen woorden om de pijn die in mijn hart leeft te beschrijven.

Ik wens dat ik iedereen hier aanwezig kan laten voelen wat de gevolgen zijn van de dood van mijn broer Michel. Wat voor impact het heeft gemaakt op zijn (stief) kinderen, moeder, zussen, zijn neef Alex Dijkhoff, familie en vrienden.

Op een dag in juni kreeg ik een verschrikkelijk bericht via de telefoon. Ik hoorde mijn zusje schreeuwen en mijn moeder huilen. Ik wist dat er iets ergs was gebeurd. Nadat ik mijn zusje uiteindelijk kon kalmeren kon ze vertellen wat er was gebeurd, daarna belden familie mij uit Nederland om het nog duidelijker te maken. Later in de nacht kreeg ik meer telefoon gesprekken over de situatie.

Een van de eerste zware taken was dat ik mijn dochter Jaella, die maar kort naar Nederland was vertrokken om haar studie voort te zetten, moest bellen om haar de verschrikkelijke taak te geven om samen met haar neef en nichtjes naar het ziekenhuis te gaan om afscheid te nemen van hun vader en oom.

Zij was de oppas bij haar neef en nichtjes, zodat mijn broer naar dat concert kon gaan. In haar handen moest ik zo'n hartverscheurende taak plaatsen. Ik dacht bij mezelf wat voor invloed zou dit hebben op haar leven, haar studie, haar verdere leven zonder haar dierbare en zeer geliefde oom. Hoe zou dit haar allemaal beïnvloeden mijn hart doet zoveel pijn. Vooral de manier waarop het leven van mijn broer werd weggerukt.

Alle andere taken die daarna volgden, de reis naar Nederland regelen, mijn moeder en zus opvangen. Hoe gaan we dit allemaal regelen. Wat heeft de politieagenten ernaar toe geleid om zoiets verschrikkelijk te doen. Hoeveel pijn heeft mijn broer geleden. Hoe zal het verder gaan met zijn kinderen en speciaal zijn zoon die speciale zorg nodig heeft. Wat gaat de gemeente of justitie nu doen tegen deze politieagenten. Zal er gerechtigheid zijn. Waarom werd er zoveel geweld gebruikt?

Ik besepte pas later wat het mij had aangedaan, toen ik in December 2015 een telefoontje om 11 uur 's avonds kreeg uit Nederland van mijn kinderen. Ik kon niet bewegen, mijn hele lichaam trilde en ik kon haast geen adem halen, mijn maag ging draaien en ik kon de telefoon niet aannemen. Ik heb daarna met mijn kinderen afgesproken dat als we elkaar laat op de dag gingen bellen, we eerst een appje zouden sturen: "alles is goed ik ga je zo bellen".

Je kunt je voorstellen hoe verschrikkelijk het voor mij, mijn moeder en mijn zus is geweest om dit bericht telefonisch te krijgen. Het is het ergste wat je kan overkomen om plotseling te horen te krijgen dat je broer is toegetakeld door bruto geweld van agenten. Agenten die mensen behoren te beschermen. Met zijn vijven op 1 man, onvoorstelbaar. Het ergste is dat het wie dan ook kon zijn geweest, jullie eigen broer, oom, zoon of vader. Maar het was mijn broer, liggend op de grond op zijn buik, op dat moment al blijkbaar zonder enig teken van leven. Die film tolt elke dag nog in mijn hoofd, in onze hoofden.

Stel je voor hoe angstaanjagend en aangrijpend het is om de eerste film te zien van hoe je broer, je enige dierbare broer toegetakeld wordt, hoe 5 agenten op hem zijn, vijf sterke getrainde mannen op één. Hoe erg kan het zijn om je broer te zien liggen op de grond en behandeld worden als een crimineel. Het leek zo onrealistisch maar het was waar. Gelukkig zijn er mensen die gefilmd hadden en zij de filmpjes gingen delen in de media. Want hieruit bleek dat de agenten hadden gelogen over wat er eigenlijk echt was gebeurd. Alles is gefilmd, ook de agressieve houding van de agenten tegenover het publiek. De agenten waren helemaal opgehitst en hadden een agressieve uitstraling. Het OM trok de verklaring in en gaf toe dat er uit de filmpjes bleek dat al eerder wat aan de hand was.

U kunt zich voorstellen dat ik vanaf dat moment al mijn vertrouwen kwijt was geraakt. Ik weet niet hoe dit weer goed gemaakt kan worden, uit het diepste van mijn ziel voelde ik dat het allemaal leugens waren. Doordat de overheid ieder redelijk verzoek van ons heeft afgewezen, meen ik dat er geen sprake is of zal zijn van een goed onderzoek naar het overlijden van mijn broer. In mijn ogen houdt de overheid de verdachten en ook de niet vervolgte agenten een hand boven het hoofd. Die overheid houdt ons buiten de deur en hierdoor komt voor mijn gevoel de waarheid niet aan het licht.

Voor mij kunnen er wel duizend en één onderzoeken gedaan worden, verdachten zijn en blijven in mijn ogen schuldig aan de dood van mijn broer en schuldig aan nalatigheid.

Dit gebeuren heeft zoveel in mijn leven veranderd, mijn vertrouwen in rechtvaardigheid in de hele rechtssysteem is er niet meer. Het voelt alsof de hele basis van waar ik in geloofde er

niet meer klopt, mijn vertrouwen in anderen, mijn kijk op het leven alles is weggeslagen, zekerheid ken ik niet meer. Het heeft mijn hele toekomst veranderd, het heeft zelfs mijn vertrouwen in het werk die ik als leerkracht doe verandert, ik ben het vertrouwen in de toekomst kwijt. Ik kan mijn werk voor de klas niet meer doen, ik kan me niet concentreren en de passie die ik voor mijn werk had ben ik nu kwijt. Eigenlijk doet het me veel pijn om dit te zeggen maar ik ben mijn hele vertrouwen in de mens kwijt.

De psychologische gevolgen van dit trauma zijn zo erg. Ik moest met spoed naar Nederland. De nachtmerrie die vanaf dat moment is ontstaan is tot nu niet voorbij. De levenloze toegetakelde lichaam van mijn broer naar Aruba te brengen, de begrafenis. Het verdriet dat niet te vermijden is. Het leven met de gedachte dat politieagenten in deze tijd iemand van het leven kunnen beroven en er wordt van alles aan gedaan om ze uit hun verantwoordelijkheid te halen, kan ik echt niet begrijpen. Ik denk dat een goede man eerlijk zal zijn, ongeacht hoe pijnlijk de waarheid is, een lafaard verbergt zich achter leugens, bedrog en schermen. Het zijn deze gedachten die het moeilijk maken.

Het zijn deze gedachten, die het telkens weer moeilijk maken om elke dag door te gaan met de alledaagse verantwoordelijkheden. Ik ga naar bed en de laatste gedachten voordat ik in slaap val is "Michel" en als ik wakker word is hij degene waaraan ik als eerst aan denk. Ik heb sinds dit is gebeurd niet meer goed kunnen slapen, werken concentreren, denken of echt van het leven kunnen genieten. Ik heb nooit gedacht dat ik ooit een depressie zou ervaren en dat ik zoveel pijn zou kunnen voelen.

Ik word zo angstig als ik mijn telefoon hoor gaan, ik krijg adem tekort in de nacht en ik kan soms dagen of weken niet echt slapen, mijn hoofd blijft tollen. Alles weegt zo zwaar, niet alleen voor mij maar ook voor mijn moeder, zus en familieleden die dit alles van dichtbij hebben meegemaakt. Voor mijn kinderen die het verdriet van het verlies van hun oom niet kunnen verwerken omdat hij op zo'n brute manier is komen te overlijden.

Ik vind het verschrikkelijk dat mijn neef Alex Dijkhoff, zijn vrouw Jacintha van Niel, zijn vrienden Ivonne, Carolina, Mario, Melissa en Alvin deze traumatische ervaring hebben meegemaakt en dat dit hun leven zo heeft veranderd. Wat een leuke dag had moeten worden is nu al een nachtmerrie van ruim 2,5 jaar die maar niet ophoudt. Dit trauma heeft zo'n verschrikkelijke impact zowel psychisch als lichamelijk.

Het is echt triest dat mijn broer op zo'n onnodige manier zijn leven heeft verloren in het land waarvan hij zoveel van hield. Hij was een goede vader, zoon, broer en vriend. Hij heeft in het verleden in Nederland gewoond en gewerkt.

Er zijn zoveel dingen die ik niet begrijp, mijn hart en mijn gedachten kunnen dit onrecht niet bevatten. Nu na bijna 2 jaar en 5 maanden ligt alles in de handen van u geachte rechter om te beslissen wat gerechtigheid is en ik hoop dat u begrijpt dat we eigenlijk willen dat de agenten die onze geliefde Michel van ons hebben ontnomen voor zijn dood wel straf krijgen. Er is iemand zijn leven ontnomen hij komt er niet meer, geen geld in de wereld kan zijn leven terug kopen. De gevolgen van zijn dood hebben ons heel erg beschadigd.

Daarom vragen ik, mijn moeder en zus voor gerechtigheid en rechtvaardigheid. Heel misschien helpt dit ons om het vertrouwen die we kwijt zijn geraakt terug te krijgen. Gerechtigheid zal de rust en misschien de psychologische interne vrede in ons hart en gedachten terugbrengen. Niks zal ooit het verdriet en het gemis laten verdwijnen. Als deze verdachten straks veroordeeld zijn en achter slot en grendel zitten zal er uiteindelijk gerechtigheid zijn voor mijn dierbare en geliefde broer Michel.

Geachte rechters, denkt u zich in dat als het was gebeurd met een dierbare van u, wat zou u doen en wat zou u willen?

Mijn jonge zusje wil het liefste schelden. Wij hebben grote moeite onze waardigheid te bewaren. Het wordt iedere dag moeilijker.

Rechtbank Den Haag, parketnummers 09/767223-16 en 09/837305-15

Spreekrechtverklaring mevrouw M.J. Henriquez-Dijkhoff, moeder van het slachtoffer

Ik ben de moeder van Mitch.

Met mijn hart gevuld met pijn en verdriet wil ik jullie uitleggen wat ik doormaak nu mijn zoon er niet meer is.

Ik mis Mitch verschrikkelijk.

Wij zijn een hechte familie.

Mitch was altijd tevreden, vrolijk en hij was er altijd voor ons.

Er zijn dagen dat ik niet kan slapen omdat ik denk aan Mitch, hoeveel mijn zoon heeft geleden omdat de politie hem zo brutaal mishandelde.

Zonder dat ik een antwoord krijg op mijn vragen waarom het zo moest gaan.

Ook zal ik erbij moeten zeggen dat een groot deel van de familie erg diep geraakt heeft en zelfs gezondheidsproblemen hebben door deze traumatische gebeurtenis zoals mijn neef Alex Dijkhoff. Hij kan niet meer normaal functioneren door zijn gezondheidsproblemen waar hij mee kampt door alle leugens die met deze zaak gepaard gaan.

Ik heb geen vertrouwen meer in het Nederlandse rechtssysteem, dit proces is in mijn ogen alleen maar ingezet omdat het moet, maar niet om de waarheid over de dood van Mitch boven tafel te krijgen.

Het is te erg voor woorden dat wij, samen met onze pro deo advocaat, onderzoek hebben moeten laten doen, omdat dit niet genoeg gebeurt. Ik heb het gevoel dat de resultaten door de deskundigen niet zijn meegenomen.

Ik vind het jammer dat de logische vragen aan die deskundigen niet zijn gesteld en dat mijn advocaat die niet heeft mogen stellen.

Ik hoop op gerechtigheid voor Mitch zodat de familie op een normale manier kan proberen verder te gaan het hun leven. De deskundigen vertelden dat zonder het geweld mijn zoon niet dood zou zijn geweest. Daarmee staat voor mij vast dat de verdachten met de geweldpleging verantwoordelijk zijn voor het overlijden van mijn zoon.

Ik zal door blijven zoeken om rechtvaardigheid te krijgen voor Mitch.